

KOMISJA

DECYZJA KOMISJI

z dnia 20 marca 2009 r.

dotycząca irlandzkich projektów rozporządzeń w sprawie oznaczenia kraju pochodzenia mięsa drobiowego, wieprzowego i baraniego

(notyfikowana jako dokument nr C(2009) 1931)

(Jedynie tekst w języku angielskim jest autentyczny)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2009/291/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 marca 2000 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich w zakresie etykietowania, prezentacji i reklamy środków spożywczych⁽¹⁾, ostatnio zmienioną dyrektywą 2003/89/WE⁽²⁾, w szczególności jej art. 19 i 20,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 19 akapit drugi dyrektywy 2000/13/WE w dniu 25 czerwca 2008 r. władze Irlandii powiadomiły Komisję o projektach rozporządzeń z dziedziny zdrowia w zakresie obowiązkowego oznaczania kraju pochodzenia mięsa drobiowego, wieprzowego i baraniego.

(2) Projekty rozporządzeń zawierają wymóg, aby wszelkie mięso drobiowe, wieprzowe i baranie oraz żywność o wagowej zawartości tego mięsa równej przynajmniej 70 % zostały zaopatrzone w etykiety wskazujące na ich kraj pochodzenia przy zastosowaniu wyraźnej czytelnej czcionki w języku irlandzkim lub angielskim. „Miejsce pochodzenia” określa się jako kraj, w którym zwierzę było chowane przez większość życia oraz – jeśli są to różne kraje – kraj, w którym zostało ono poddane ubojowi.

(3) W dyrektywie 2000/13/WE dokonano harmonizacji zasad regulujących etykietowanie środków spożywczych, przewidując z jednej strony harmonizację niektórych przepisów krajowych, a z drugiej strony ustalenia dla niezharmonizowanych przepisów krajowych. Zakres harmonizacji określony jest w art. 3 ust. 1, który zawiera wykaz danych szczegółowych, które muszą obowiązkowo znajdować się na etykiecie środków spożywczych, „zgodnie z art. 4–17 i z zastrzeżeniem znajdujących się w nich wyjątków”. W art. 4 ust. 2 przewiduje się ponadto że w odniesieniu do określonych środków spożywczych mogą być wymagane inne dane szczegółowe, poza wymienionymi w art. 3 ust. 1, przewidziane przez przepisy wspólnotowe lub, w razie ich braku, przez przepisy krajowe.

(4) Artykuł 18 ust. 2 dyrektywy 2000/13/WE umożliwia przyjęcie niezharmonizowanych przepisów krajowych, o ile są one uzasadnione przesłankami wymienionymi w tym ustępie, m.in. zapobieganiem nadużyciom finansowym i ochroną zdrowia publicznego, oraz pod warunkiem że nie stanowią one przeszkody w stosowaniu definicji i zasad określonych w dyrektywie 2000/13/WE; dlatego w przypadku gdy dane państwo członkowskie przedstawiło projekt krajowych przepisów w zakresie etykietowania, należy zbadać ich zgodność z wyżej wymienionymi wymogami i przepisami Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską.

(5) Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 8 dyrektywy 2000/13/WE wskazanie źródła lub pochodzenia jest obowiązkowe, „w przypadku gdy zaniechanie podania takich danych szczegółowych może w istotnym stopniu wprowadzać w błąd konsumenta co do prawdziwego źródła lub pochodzenia środka spożywczego”. Przepis ten, określając obowiązek wskazania źródła lub pochodzenia żywności, w przypadku gdy inne wskazania na etykiecie danego produktu mogłyby sugerować, że produkt taki pochodzi z innego źródła, przewiduje właściwy mechanizm w celu przeciwdziałania ryzyku wprowadzenia konsumentów w błąd.

⁽¹⁾ Dz.U. L 109 z 6.5.2000, s. 29.

⁽²⁾ Dz.U. L 308 z 25.11.2003, s. 15.

(6) W przypadku mięsa drobiowego, wieprzowego i baraniego przesłanki przedstawione przez władze irlandzkie nie dają powodów do wyciągnięcia wniosku, że konsumenci mogliby generalnie nabrać błędnego przekonania co do miejsca pochodzenia przedmiotowych produktów

(7) Irlandia nie podała żadnego uzasadnienia pozwalającego ustalić, że przedstawione projekty rozporządzeń są niezbędne do osiągnięcia jednego z celów określonych w wymienionym powyżej art. 18 i że powstałe w ten sposób utrudnienie jest współmierne. Wspomniała ona tylko o celu poinformowania konsumenta o źródle przedmiotowych produktów. Sama ta przesłanka jest niewystarczająca do uzasadnienia tych projektów rozporządzeń.

(8) W związku z powyższymi spostrzeżeniami Komisja wydała negatywną opinię na mocy art. 19 akapit trzeci dyrektywy 2000/13/WE.

(9) Należy zatem wezwać władze Irlandii, aby nie przyjmowały przedmiotowych projektów rozporządzeń.

(10) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł

Irlandia nie przyjmie projektów rozporządzeń z dziedziny zdrowia (dotyczących kraju pochodzenia mięsa drobiowego, wieprzowego i baraniego).

Niniejsza decyzja skierowana jest do Irlandii.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 marca 2009 r.

W imieniu Komisji
Androulla VASSILIOU
Członek Komisji